

MODLITBA MARIÁNSKÉHO ROKU

Matko Vykupitele,
v tomto roce tobě zasvěceném tě velebíme s velikou radostí.
Bůh Otec tě vyvolil před stvořením světa,
aby uskutečnil svůj plán spásy, který od věčnosti ustanovil.
Ty jsi uvěřila v jeho lásku
a šla jsi za jeho slovem.
Bůh Syn tě chtěl mít svou matkou,
když se stal člověkem, aby člověka zachránil.
Ty jsi ho přijala
s pohotovou poslušností a s nerozděleným srdcem.
Duch svatý tě miloval jako svoji tajemnou snoubenku
a daroval ti v plnosti jedinečné milosti.
Ty jsi se ochotně nechala utvářet
jeho skrytým a mocným působením.

V předvečer třetího křesťanského tisíciletí
ti svěťujeme církev, která tě vyznává a vzývá jako svou Matku.
Jako poutnice na cestě víry
jsi během svého života šla před církví jako první.
Podpoř ji nyní v jejích těžkostech a zkouškách
a pomoz jí, aby byla ve světě stále plodněji znamením a nástrojem
niterného spojení s Bohem a jednoty celého lidstva.

Tobě, Matko lidí a národů, s plnou důvěrou svěťujeme celé lidstvo,
s jeho úzkostmi a nadějemi.
Dej, ať lidem nechybí světlo pravé moudrosti.
Veď je, aby nacházeli cesty ke svobodě
a spravedlnosti pro všechny.
Veď jejich kroky na cestu pokoje.
Pomoz, aby všichni našli Krista, Cestu, Pravdu a Život.
Posiluj nás, Panno Marie, na pouti naší víry
a vypros nám milost věčné spásy,
milostivá, přívětivá, přesledká Matko Boží a Matko naše,
Maria!

/Kráčeno/

K K A L E N D Á R I U M

2. svátek Uvedení Páně do chrámu /"Bromnice"/ - svátek Mariánského roku
3. sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
5. sv. Agáty, panny a mučednice
6. sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
7. 5. neděle v mezidobí
10. sv. Scholastiky, panny
11. Panny Marie Lurdské - svátek Mariánského roku
14. 6. neděle v mezidobí
17. Popelční středa - den přísného postu /začíná doba postní/
21. 1. neděle postní
22. svátek Stolce sv. Petra, apoštola
23. 2. neděle postní

POVÍDKA NA ÚNOR

Cesta na popraviště

Starý muž se šedivým plnovousem nahlas vzdechl a protáhl se na své pryčně. Nepřítomně hleděl na zdi cely. Kdo by jej v tuto chvíli viděl, sotva by uvěřil, že kdysi byl nejslavnějším kancléřem Anglie. Dlouhá to byla cesta od králových soukromých komnat do tohoto žaláře! Byla to však cesta cti a věrnosti.

Tomáš Morus vzpomínal na události posledních týdnů. Není to tak dávno, co stál před tribunálem podplacených soudců a obhajoval se. Brzy to však vzdal. Pochopil, že sebelepší obhajoba mu není nic platná. Předem bylo rozhodnuto, že bude odsouzen k smrti, protože se nepodřídil vůli krále Jindřicha VIII., nýbrž hájil právo a křesťanské zákony. Nakonec se těm koupěným soudcům vysmál a tím je proti sobě ještě více popudil. Není divu, že jej opravdu odsoudili k smrti. Ale Tomáši Morovi byla smrt milejší než zrada spravedlivé věci.

Dveře cely zaskřípely. Tomáš Morus odsunul svůj plnovous na stranu, aby lépe viděl. Vešel dozorce a začal v cele něco kutit. Tomáš Morus si ho přestal všimnout a zase hleděl do vlhké zdi. Najednou však vyskočil, mnohem mrštněji, než by se při jeho věku dalo čekat, a postavil se vedle dozorce:

"Člověče, co to tu děláš?"

Dozorce se na něj ani nepodíval a zabručel:

"Co bych dělal, odklízím to. Bývalý králův důvěrník knihy ani pero nepotřebuje."

Starý vězeň na to neřekl ani slovo a pomalu odešel k oknu, které vedlo do prázdného zadního dvora královské věznice.

"Co děláš, Tomáši More?"

Bývalý kancléř pomalu zavřel okno a cele ještě více potemněla. Pak se klidně obrátil a pousmál se na dozorce:

"Už rozumím. Když řemeslníkovi odnesou všechno nářadí a zboží, taky mu nezbyde než zavřít krám."

Ne bez soucitu pohládl dozorce na Tomáše More, který ještě nedávno v Anglii ztělesňoval právo a spravedlnost. Pozoroval jej, i když si opět lehl na lavici a zahleděl se na holou zeď.

"Brzo přijdou a odvedou tě. Už je všechno připraveno, Tomáši More!"

"Myslel jsem si to, když jsem tě viděl sbírat ty knihy. Tak dobře, připravím se."

Dozorce se zachvěl a raději odešel. Bylo mu vězně líto. Všichni věděli, že je nevinný. Jeho jediným zločinem bylo, že se postavil proti vůli krále a odmítl schválit cizoložství, kterého se dopouštěl s novou královnou.

Tomáš Morus si upravil šaty a uklidil celu. Pak si klekl a dlouho se modlil. Vstal ve chvíli, kdy se v chodbě ozvaly kroky stráží. Věděl, že jdou pro něj.

A opravdu se dveře zprudka otevřely. Ve tvářích lidí, kteří vešli, nebyla ani stopa soucitu. Tito muži byli zvyklí jménem krále odvádět na popravu spravedlivé i zločince. Pro ně to byl den jako každý jiný. Snad dnes přijde jen víc lidí, protože Tomáš Morus patřil mezi nejpopulárnější osobnosti.

Cesta na popraviště se podobala spíše triumfálnímu průvodu. Neozývalo se sice jásevé volání, spíše bylo ticho, ale v každém obličejí se zračil obdiv, soucit a vděčnost Tomáši Morovi. O řadě lidí si vzpomínal, že je hájil, dokud ještě byl hlavním londýnským advokátem. A pak viděl další, kterým kdysi ve svém domě poskytl jídlo a přístřeší. Přišli sem dnes, aby mu alespoň takto poděkovali. Tu a tam někdo odvázně vykročil ze zástupu a políbil Tomáši Morovi ruku, než ho strážce nadávkami a ranami zahnal zpět.

Mnoho bylo těch, kteří jej provázeli na jeho poslední cestě z vězení na popraviště. A ti, kteří jej nenáviděli, stáli stranou plni zlosti,

jak vyrovnaně Tomáš Morus kráčí smrti vatřic. Čekali zoufalství, vzdor - a zatím vidí přátelský úsměv. Teď se odsouzenec zastavil u mladé ženy, která usedavě plakala a políbil ji. Byla to jeho milovaná dcera Merkéta. Pak pohladil světlé vlásky neznámého děvčátka a šel dál.

Kolem popravičního lešení byl hustý dav lidí, který se sotva hýbel. Ani jejich dech nebylo slyšet. Ti lidé byli zoufalí, protože před jejich očima měl být popraven jediný člověk, kterému opravdu důvěřovali a který je vždy hájil. Bezmocně přihlíželi, věděli, že jakýkoli protest by královi vojáci krvavě potlačili.

Před lešením se Tomáš Morus na chvílku zastavil. Bylo pořádně vysoké. Dlouhý pohyb v cele jeho síly natolik oslabil, že potřeboval pomoc, aby se vůbec dostal nahoru. S úsměvem vzhledl a zavolal na keta, který mlčky a přísně čekal, až bude moci vykonat svou neveselou práci:

"Hej, příteli, pomoz mi nahoru - dolů to pak snad už zvládnou sám!"

Okolostojícím se sevřelo srdce, když viděli, že bývalý kancléř ani v tuto chvíli neztratil svůj pověstný humor. Katovi nezbývalo než odsouzenčí pomoci. Dělal to šetrně, takže Tomáš Morus poznal, že i tenhle člověk s ním cítí.

Z vysokého lešení se Tomáš Morus rozhlédl po shromážděném davu. Cítil, jak lidé zatínají pěsti a bylo mu líto, že kvůli němu takhle trpí. Rád by je nějak rozveselil, aby pochopili, že s čistým svědomím je pro něj i smrt lehká.

Obrátil se ke katovi, který se neodvážil jej popohánět, přestože mu bylo důrazně nařízeno, aby si s popravou pospíшал. Nikdo si totiž nebyl zcela jist, že král je v právu. Proto také bylo celé shromáždění obklopeno vojáky.

"Dobrý muži," řekl Tomáš Morus popravičímu, "seber se a nebuď smutný!"

Přistoupil k dřevěnému špalku s prohlubní, do které měl položit hlavu. O špalek se opírala dlouhá sekera. Kat jí nyní vzal a nevyklým pohybem zkontroloval ostří.

A už se zase ozval odsouzenčův klidný hlas: "Buď opetrný, mám krátký krk - ať si neusekneš ostudu!"

Ze zedu přistoupil k Tomáši Morovi katův pomocník, aby mu černým šátkem zavázal oči. Tomáš Morus však sám sáhl po šátku:

"Ukež, nebudeš mě přece obsluhovat, na to nejsem zvyklý!"

Okolostojící se cítili zahanbení tím, že tenhle dobrý, statečný muž má zemřít jen proto, že se znelíbil náladovému králi. Ale shromážděný zástup byl ze všech stran obklopen vojáky. Nebylo možné se ani hnout. Jedinou útěchou těm nešťastným lidem bylo, že odsouzenec přijímal popravu tak vyrovnaně a klidně.

Tomáš Morus si klekl a položil hlavu na špalek. Chvilí hledal nejpočetnější polohu, pak znehybněl. Kat zvedl sekera.

"Počkej ještě," zvolal najednou Tomáš Morus. Zvedl se a odsunul svůj hustý plnovous. "Ten za nic nemůže, proč by měl být taky popraven?"

Pak už se Tomáš Morus nehýbal.

Sekera zasvištěla vzduchem a dopadla. V tu chvíli nezůstalo mezi lidem jediné oko suché. Všichni si dobře uvědomovali, že ztrácejí svého velkého ochránce a celá Anglie dobrého a statečného kancléře.

*****

Tomáš Morus se narodil 7. února 1478 v Londýně. Jeho otec byl soudce. Již v útlém věku začal Tomáš chodit do školy. Po ukončení studií se ve svých 23 letech stal advokátem. O tři léta později nastoupil dráhu politiky, stal se členem anglického parlamentu.

Prostí lidé si jej oblíbili pro jeho nestřannost i smysl pro humor.

Tomáš Morus byl nejen dobrým politikem, byl činný i jako spisovatel. Proslavil se knihou "Utopia". V ní líčí život na smyšleném ostrově Utopii /to jméno znamená "Nikde"/ a vážnou, ale i humornou formou vyslovuje své představy o tom, jak by měl správně být veden stát. Zároveň upozorňuje i na řadu nešvarů tehdejší společnosti. Tato kniha byla přeložena brzy do mnoha jazyků a rozšířila se po celém tehdy známém světě.

Přestože ve vládě zastával stále vyšší úřady, nezměnil prostý způsob života, který i se svou rodinou vedl. Do jeho každodenního života patřila modlitba a účast na bohoslužbě.

V r. 1509 se králem Anglie stal Jindřich VIII. V r. 1522 se zamiloval do dvorní dámy Anny Boleynové. Chtěl se proto dát rozvést se svou manželkou Kateřinou Aragonskou. Papež mu to nedovolil a Jindřich VIII. na něj zanevřel. Tomáš Morus, který se mezitím stal královským kancléřem, toto jeho počínání neschvaloval a odmítl mu v tom napomáhat. V r. 1532 ze svého úřadu odstoupil.

Král se však s Annou Boleynovou nakonec oženil. Papež prohlásil toto manželství za neplatné a dal Jindřicha VIII. do klatby. Král se tedy prohlásil hlavou anglické církve a odtrhl se od Říma. Od té doby existuje anglikánská církev.

Královi poddaní mu jako hlavě anglikánské církve museli přísahat věrnost. Tomáš Morus a někteří další odmítli. Za to byl Tomáš Morus uvržen do vězení a odsouzen k smrti. I tehdy však zůstal věrný svému přesvědčení: "Světský vládce si nesmí osobovat žádná církevní práva." 6. července 1535 byl Tomáš Morus veřejně popraven. Jeho svátek slavíme 22. června.

Jeho zbožnost dokládá mimo jiné i tato modlitba, v níž Tomáš Morus prosí Boha o to, co považuje za důležité /upraveno ke zpívání; převzato ze zpěvníku Cantate/:

Dopřej mi chuť k jídlu, Pane, a také něco, co bych jeď",
dej mi zdravé tělo, Pane, a nauč mě s ním zacházet.

Dej mi zdravý rozum, Pane, ať vidím dobro kolem nás,
ať se hříchem nevydším a napravit jej umím všes.

Dej mi mladou duši, Pane, ať nenaříká, nereptá,
dej, ať neberu moc vážně své počatilé malé Já.

Dej mi prosím humor, Pane, a milost, abych chápal vtíp,
ať mám radost ze života a umím druhé potěšit.

* * * * *

ROK PANNY MARIE

OBĚTOVÁNÍ V CHRÁMĚ

Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina - jak je psáno v zákoně Páně: vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu - a aby podle ustanovení zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata.

V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespatří Hospodince mesiáše. A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předpisoval Zákon, vzal ho Simeon do náruží a takto chválil Boha:

"Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane,
podle svého slova,
nebot mé oči viděly tvé spasení,
které jsi připravil přede všemi národy -
světlo, jež bude zjevením pohanům,
sláva pro tvůj lid Izrael."

Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. A Simeon jim požehnal a řekl jeho matce Marii: "Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo na jevo smýšlení mnohých srdcí."

Žila tu i prorokyně Anna, dcera Fanuelova, z pokolení Ašerova. Byla již pokročilého věku; když se jako dívka provdala, žila se svým mužem sedm let a pak byla vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami. A v tu chvíli k nim přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma.

Když Josef a Maria vše řádně vykonali podle zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta.

Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním.

/Lk 2,22-40/

Náš první pohled obrátíme na Pannu Marii. Tato pokorná služebnice Páně je veliká tím, že ze sebe nic nedělá. Celým srdcem, celou svou bytostí plní vůli Boží, ať už jí poznává z andělova zvěstování nebo z Mojžíšského zákona zděděného po předcích. Bez zbytečných řečí dělá to, co se od ní jako od ženy a matky očekává. Samozřejmě ví, že její dítě je jiné než všechny ostatní židovské děti, že je to Syn Boží, ale ani jí nenapadne, aby z toho pro sebe získávala nějaké výhody nebo úlevy, a to ani tehdy, když stařec Simeon o chlupci veřejně prohlásí, že to je Mesiáš. Kolik lidí by na takovouhle počtu reagovalo tím, že by se hned nechali oslovovat, i kdyby to, co se o nich říká, nebylo pravda. Kolikrát my sami jsme se snažili získat nějaké výhody z toho, že nás někdo veřejně pochválil nebo z toho, že se s někým známe! Opravdová velikost člověka však nezáleží v tom, co si o něm druzí povídají, ale v tom, jak věrně plní své poslání.

Druhý pohled patří dvěma osobám, se kterými se svatá Rodina setkala v Jeruzalémě - Simeonovi a Anně. Mají velmi mnoho společného. Oba jsou vysokého věku, opravdově zbožní a oba očekávají vykoupení Izraele. Oběma je dopřáno, aby se před koncem života setkali s Mesiášem. Na toto setkání celý život toužebně čekali, na ně se postem a modlitbami připravovali - a proto se nemohlo stát, aby ho propásli. Jejich mysl byla obrácena k tomu jedinému - setkat se se Spasitelem. A na co se připravují já? Také na setkání s Bohem? Nebo ne to zapominám? Oni dva v to setkání jen doufali, ale já mám jistotu, já vím, že na konci svého života uvidím Boha tváří v tvář.

Pane Bože, prosím tě, stavěj mi stále před oči Pannu Marii, tvou věrnou služebnici, která rostla ke svatosti plněním každodenních povinností. Ať nezapominám, že každý můj den je přípravou na setkání s tebou.

SVÁTOST SMÍŘENÍ

-/6. část/

Po dobré přípravě následuje vlastní vyznání hříchů a rozhrěšení. Svatá zpověď se koná zpravidla na místě k tomu určeném, ve zpovědnici nebo nověji ve zvláštní místnosti v kostele, nazývané někdy zpo-

vědňí kaple, kde může kajícník s knězem vést nerušený rozhovor. Platné přijetí svátosti smíření však není vázáno na určité místo; v případě potřeby je možno se zpovídat kdekoli, kde je k tomu dostatečný klid.

Svátost smíření však může udělit jen platně vysvěcený kněz, protože on zde zastupuje samotného Boha. Plní vlastně úlohu prostředníka mezi Bohem a člověkem - za kajícníka se modlí, aby mu Bůh odpustil, a pomáhá mu hledat Boží vůli. Předkládá Bohu naše provinění a nám zase říká, co máme dělat, abychom svůj vztah k Bohu zlepšili. Spolu s námi se potom raduje z toho, že nám Bůh odpustil.

Nebojme se před knězem říci své hříchy. I on je jen člověk a má pro nás pochopení. Rozhodně si o nás pro naše viny nebude myslet nic špatného. Spíše ho potěší naše důvěra i touha po odpuštění a polepšení. Zastupuje Boha, a proto i to, co nám řekne, přijímejme jako slovo Boží. Není snad třeba zdůrazňovat, že kněz je vázán tzv. zpovědním tajemstvím, to znamená, že za žádných okolností nesmí prozradit, co ve zpovědi vyslechl.

Vyznání hříchů začíná znaméním kříže, abychom si lépe uvědomili, že to, co se teď bude odehrávat, děje se před tváří Boží. Potom nás kněz může vlastními slovy přivítat nebo se za nás nahlas pomodlit, abychom se dobře vyzpovídali.

Nejprve řekněme, kdy jsme naposledy přijali svátost smíření a jestli jsme splnili uložené pokání /o pokání neboli zadostiučinění budeme spolu mluvit příště/. A pak, podle toho, jak jsme se připravili, předložíme prostřednictvím kněze Bohu své hříchy. Mluvme zřetelně, aby nám bylo rozumět, ale ne příliš nahlas, aby to, co říkáme, nebylo slyšet ven. /Pokud náhodou čekáme před zpovědnicí a slyšíme něco z toho, co se tam říká, neposlouchejme a postavme se raději o kousek dál, aby nás to neavádělo./ Nezapínejme při vyznání do přílišných podrobností, pokusme se vystihnout to podstatné. Ani přílišné sebeobvinování není na místě, nebudme však ani příliš struční. Vyznání hříchů zakončíme tak, aby kněz poznal, že to je všechno, co jsme chtěli říci, případně několika slovy vyjádříme svou lítost.

Už jsme si řekli, že jsme povinni se zpovídat ze všech těžkých hříchů a je dobré říci alespoň některé z hříchů lehkých, zvláště ty, kterých se dopouštíme častěji.

Můžeme se také s knězem poradit o tom, jaké bychom si měli vzít předsevzetí a říci mu, jak se nám dařilo plnit předsevzetí dosavadní.

Kněz nám potom dá tzv. posouzení, to jsou rady, co bychom měli dělat a na co si máme dávat pozor, a uloží nám tzv. pokání. Pokud jsme po vyznání hříchů neprojevíli nahlas lítost, může se stát, že nás kněz vyzve, abychom to udělali v tuto chvíli. Nedělejme si starosti, co máme říkat, můžeme docela prostě vlastními slovy Pánu Bohu říci, jak je nám líto, že jsme ho zarmoutili, a že ho prosíme o odpuštění. Potom se nad námi kněz modlí: "Bůh, Otec veškerého milosrdenství, smrti a vzkříšením svého Syna smířil se sebou celý svět a na odpuštění hříchů dal svého Svatého Ducha; ať ti skrze tuto službu církve odpustí hříchy a naplní tě pokojem. Udělují ti rozhořšení ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého."

Tato modlitba tedy končí požehnáním, proto uděláme kříž na znamení toho, že přijímáme svátost smíření. Pak se kněz a námi rozloučí a propustí nás.

/Pokračování/

*****

Několik zpráv: V sobotu 30. ledna, v předvečer 100. výročí úmrtí svatého Dona Boska, byl v Turíně slavnostně zahájen Rok Dona Boska. Jeho náplní je především oživení odkazu tohoto světce a prohloubení zájmu o mládež a její život dnes.

20. února /sobota/ bude v katedrále sv. Víta na Hradě udílěna jáhen-
ské svěcení bohoslovcům posledního ročníku semináře. Koncem června pak
táto jáhnové budou vysvěceni na kněze.

*****

Od pondělka 22. února do úterka 1. března se bude v kostele sv. Salvátora na Křižovnickém náměstí konat devítidenní pobožnost /nována/ k blahoslavené Anežce České. Každý den od 20.30 hod. tam bude bohoslužba slova se zpěvy, 1. března, v předvečer svátku bl. Anežky pak po této bohoslužbě slova bude mše sv. Pro někoho to možná je trochu pozdní hodina, ale každý z nás se v těchto dnech může alespoň pomodlit:

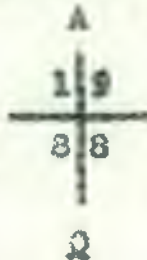
Bože, který jsi podivuhodný ve svých svatých,
vyslyš naši prosbu o svatořečení
naší blahoslavené Anežky Přemyslovny.
Už ze svého života získala pověst světkice
v evropském křesťanstvu.
Kéž se jí nyní dostane
brzkým svatořečením
celocírkevní úcty.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Po staletí naši předkové usilovali o to, aby blahoslavená Anežka byla prohlášena za svatou. Teď se tato událost přiblížila a právě na nás, kteří žijeme v této době, záleží, zda se stane opravdu národním svátkem. Ani ne tak v tom smyslu, že bychom měli nějak veřejně oslavovat, spíše ve smyslu duchovním, abychom se probudili a oživili svou víru. Kéž by se nám podařilo obnovit v sobě ducha modlitby, opravdové zbožnosti a sebeovládání.

A H O J !

VELIKONOČNÍ SVÍČE

Už jste si ji někdy lépe prohlédli? Velikonoční svíci, nazývanou také peškál, která se svítí na Bílou sobotu? Je na ní kříž, letopočet a řecká písmena alfa a omega, takhle:

Chtěli byste mít taky takovou svíčku? Rybka vám letos poradí, jak ji vyrobit. Budete potřebovat bílou nebo žlutou svíčku asi 3 - 5 cm v průměru a fix PERMANENT /s černým "tělíčkem"/, nejlépe červený. To však není všechno, velikonoční svíce není zadarmo. Abyste na ni mohli nakreslit symbol, který z ní udělá opravdový peškál, bude třeba splnit několik úkolů. Tady jsou:

svislá čára : Nebudu lhát, ani si věci přikrašlovat - po celý půst. Pokud mi přece jen nějaká nepravda z úst vyklouzne, upřímně se k tomu přiznám.

vodorovná čára: Pomodlím se křížovou cestu /nejlépe v kostele/.

1 : Vyčistím celé rodině boty na neděli.

9 : Domluvim se s maminkou a vykonám devět prací, které mi uloží.

8 : Osm dní po sobě se nebudu dívat na televizi.

8 : Osm dní po sobě po každém jídle sklidím se stolu.

alfa : Aspoň týden věnuji každý den hodinu vcelku přípravě do školy a budu se snažit tento čas co nejlépe využít.

omega: O jarních prázdninách se budu snažit přijímat nápady druhých /kamarádů, sourozenců/, pokud to neladí něco špatného, a nebudu prosazovat svá přání.

Úkoly jsou vybrány tak, aby bylo možno je plnit i tam, kde je v rodině víc sourozenců. Každý sám si může určit, kdy který úkol splní a dohodnout se s ostatními, aby mu to nekazili.

Pokud jste si peškál prohlíželi pozorně, jistě jste si všimli, že v něm je zabodnuto pět zlatých předmětů - jsou to slepená a obarvená kadidlová zrna. Jedno je uprostřed kříže, ostatní na konci každého ramene. Kadidlová zrna nahradíme špendlíky se skleněnou hlavičkou vhodné barvy. Jsou to špendlíky "prémiové", které si do svíčky zapíchnete, když se zúčastníte mše svaté mimo neděle a svátky. /Kdyby vám to šlo špatně, zkuste špičku špendlíku nahřát./ /Za každou ~~sv.~~ sv. jeden špendlík/

Hotovou svíčku - Rybka věří, že se vám podaří ji udělat - si pak můžete vzít na Bílou sobotu s sebou do kostela a nechat ji posvětit.

Alfa a omega je první a poslední písmeno řecké abecedy, symbolizující začátek a konec. V knize Zjevení sv. apoštola Jana 1,8 se tohoto symbolu používá pro označení věčného a nekonečného Boha.